

Arrest

nr. 224 804 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België is binnengekomen, diende op 9 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/11/2015

Overdracht CGVS: 03/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 januari 2017 van 9.10u tot 12.44u en op 28 februari 2017, van 9.10u tot 11.44u, bijgestaan door een tolk die het Pashtoun machtig is en aanwezigheid van uw raadvrouw Isabelle Selen.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op 16 maart 1991 in Watapoor, district Surkh Rod, provincie Nangarhar en hier heel uw leven te hebben gewoond. U verklaart gehuwd te zijn met F. Z. en samengewoond te hebben met uw moeder en vader, uw twee broers, uw zus, uw oom M. K. O.V. (...) – CG (...) en uw tante.

U verklaarde in 2010 afgestudeerd te zijn van de zesde graad middelbaar onderwijs aan de Nangarhar High School in Jalalabad. U verklaart te zijn afgestudeerd in 2015 als bachelor in business administration aan de Kurashan universiteit in Jalalabad. Tijdens uw laatste jaar middelbaar en uw universiteitsjaren behaalde u certificaten voor het succesvol beëindigen van opleidingen Engels, Microsoft, skill development en project management.

Uw moeder Z. werkte sinds oktober 2002 voor vijf internationale organisaties. Zo werkte ze van 2011 tot 2013 voor Save the Children op de afdeling kindbescherming. Van 2013 tot 15 april 2015 werkte ze voor Italrand, een Italiaans bedrijf waarvoor ze in het district Kama mee verantwoordelijk was voor de oprichting van pluimveeboerderijen voor de arme bevolking. Ze heeft nooit problemen als gevolg van haar werk gekend. Aangezien ze regelmatig thuis werd opgehaald door wagens van deze organisaties had u wel een vermoeden dat de andere dorpelingen een negatief gevoel hadden bij uw familieleden, inclusief uzelf. Zij hebben dit nooit rechtstreeks geuit, maar u leidde dit af uit hun gedrag.

Uw oom Mohammad Khalid werkte van november 2011 tot november 2013 bij Mission Essential Personnel (MEP). MEP is een Amerikaans bedrijf dat diensten levert aan onder andere het Amerikaanse leger in Afghanistan. Hij werd geselecteerd om naar Wardak te gaan, waar hij werkte als tolk Engels-Pashtoun voor het Amerikaanse leger. Hierna werkte hij in de verfwinkel van uw oom H. in Jalalabad, tot zijn vertrek uit Afghanistan.

Uw problemen begonnen nadat uw oom M. K. samen met zijn echtgenote N. B. en uw moeder Z. zijn zieke schoonmoeder in Kunar bezocht. De neven van N. B., waaronder mawlawi S., L. en R. D., zijn aangesloten bij de taliban. Mawlawi S. is de leider van de taliban in het dorp Pashid. Tijdens het bezoek ontmoette uw familie de talibs. Enkele dagen nadat uw familie terugkwam van het bezoek werd S. vermoord. Hij kwam om bij een dronestrike of werd neergeschoten vanuit een helikopter. Op een dag, nadat uw oom de winkel sloot, kreeg hij telefoon van twee personen die zich voorstelden als L. en R. D. Ze beledigden uw oom en beschuldigden uw moeder en hem ervan verantwoordelijk te zijn voor de dood van S. Ze eisten dat uzelf, uw oom of één van uw broers zich kwam aanmelden. Uw oom kwam naar uw vader en vertelde hem alles. Uw vader belde naar uw oom Sa., die voorstelde dat heel de familie zou verhuizen naar zijn huis in Jalalabad. U verhuisde naar Jalalabad in juli 2015, samen met uw gezin, inclusief uw oom M. K. en uw moeder. Na vijftien dagen werd uw oom opnieuw opgebeld, deze keer door een man die zich voorstelde als malawi S. G. Hij zei dat er één jongere in de familie niet zou overleven. Uw ooms M. K. en Sa. gingen naar de deputy commander A. K. en vroegen hem om hulp. Deze weigerde hulp te verlenen. Daarop gingen ze naar het kantoor van de gouverneur, waar de zaak onderzocht zou worden. Enkele dagen later leverden ze een wapenvergunning af om de veiligheid van uw familie te garanderen. De zieke schoonmoeder van uw oom M. K. kwam uw familie bezoeken in Jalalabad. Ze waarschuwde dat de familie in gevaar was en dat jullie moesten vertrekken.

Uw oom Sa. regelde de vlucht van uzelf, uw oom M. K. en uw broer Z. U vertrok op 29 september 2015 en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 1 november 2015. Op 9 november 2015 vroeg u asiel aan. Na uw vertrek zou uw oom Salem vermoord zijn.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten voor: uw tazkara, rijbewijs, diploma secundair onderwijs, vijf certificaten van IRFAN, vier documenten van de Kurasan universiteit, de tazkara van uw vader, twintig documenten van de werkzaamheden van uw moeder, zes foto's, een dreigbrief, de toelating voor een wapen en drie enveloppes.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo zijn uw verklaringen over het bezoek van uw familie aan de schoonmoeder van uw oom en de verklaringen over de vermoorde talibanleider weinig overtuigend.

Uzelf kan over de vermoorde talibanleider in het geheel niets zeggen. Het enige dat u weet aan te halen is dat hij de leider was van de taliban in het dorp Pashad (CGVS 28/02, p.9). Dit is bijzonder beperkt. Uw oom verklaart bovendien dat de man de leider was van de taliban van de provincie Kunar en van nog andere provincies (CGVS 28/02, (...), p.4). Dit is een wezenlijk verschil. Er mag verwacht worden dat u minstens iets meer kan vertellen over de persoon wiens moord de aanleiding was voor al uw problemen. Dat de enige informatie die u over deze persoon überhaupt kan geven tegenstrijdig is met de verklaringen van uw oom doet ernstige vraagtekens rijzen. Het kan immers aangenomen worden dat jullie een begin van informatie zouden hebben en duidelijke verklaringen zouden kunnen afleggen over de man van wiens dood jullie beschuldigd worden en wiens dood de oorzaak was van jullie vertrek uit het land.

Ook over de manier waarop de aan de Taliban gelieerde leden van de schoonfamilie te weten zouden zijn gekomen dat uw oom destijds voor 'de buitenlanders' werkte, zijn jullie verklaringen weinig duidelijk. Uw oom stelt dat jullie zijn schoonfamilie in Kunar bezochten en dat zij aan deze Taliban-leden "misschien, nadat wij er weg waren" zouden verteld hebben dat hij bij de buitenlanders had gewerkt en dat de schoonzus al vijftien jaar voor allerlei organisaties werkte (CGVS 28/02, p.3). Dat hij zich wat dit betreft moet beperken tot loutere gissingen, is opmerkelijk. Even opmerkelijk is het feit dat de jullie goedgezinde schoonfamilie dergelijke informatie zomaar zou delen met hun 'Taliban-neven'.

Verder zijn uw verklaringen over de dreigtelefoons tegenstrijdig aan elkaar en komen ze niet overeen met de verklaringen die uw oom hierover aflegde. Zo verklaart uw oom bij DVZ uitdrukkelijk dat hij gebeld werd door onbekenden. U daarentegen verklaart bij DVZ en later op het Commissariaat-generaal dat de twee broers van de vermoorde talibanleider Shahazada naar uw oom belden (CGVS 06/01, p.13). Het is opmerkelijk dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Omwille van deze dreigtelefoon zou u immers met uw gezin en uw oom met zijn gezin naar Jalalabad verhuisd zijn. Ook uw verklaringen over de tweede dreigtelefoon verschillen van die van uw oom. Vooreerst maakt uw oom bij DVZ geen enkele melding van een tweede dreigtelefoon, wat mag verbazen. Uzelf verklaart bij DVZ: "Sindsdien kregen we altijd bedreigingen van het hoofd van de taliban", terwijl u op het CGVS nog maar over één verdere bedreiging (nl. het tweede telefoontje) spreekt. Ook uw verklaringen over de inhoud van het tweede gesprek stemmen niet overeen met de verklaringen van uw oom. Zo verklaart u over de tweede dreigtelefoon: "Hij zei ook dat hij normaal niet sprak, maar dat er één jongere niet zou overleven. De hele familie." (CGVS 06/01, p.13). Uw oom verklaart op het Commissariaat-generaal echter dat hijzelf en uw moeder tijdens de telefoongesprekken beschuldigd werden van spionage en dat ze wisten wat de straf hiervoor was (CGVS 02/01, (...), p.14). Ook dit is weinig coherent.

Wanneer het Commissariaat-generaal vraagt naar uw specifieke rol in het vervolgingsrelaas verklaart u dat heel de familie gevisieerd werd in beide dreigtelefoons en ze verwezen naar 'die jongemannen' (CGVS 06/01, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd hoe u wist dat u specifiek gevisieerd werd met de uitdrukking

'die jongemannen' en niet bijvoorbeeld uw neven, verklaart u dat u dit weet doordat uw naam wordt genoemd in de dreigbrief die werd aangetroffen op het dode lichaam van uw oom (CGVS 06/01, p. 17). De moord op uw oom vond echter plaats na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 06/01, p. 17). Indien u niet genoemd werd in de dreigtelefoons en dus pas op de hoogte zou zijn dat de taliban u specifiek viseerde nadat u uw vlucht reeds had ingezet, kunnen vragen gesteld worden bij de redenen waarom u, die op dat moment immers niet geviséerd werd, het land heeft verlaten.

U beweert dat u na de eerste dreigtelefoon gevlucht bent met de hele familie om in te trekken bij uw oom. De verklaringen die u aflegt over de omstandigheden waarin de families gedurende meerdere maanden samenleefden in het huis van uw oom in Jalalabad zijn evenwel tegenstrijdig aan elkaar. Zo verklaart u dat er in dit huis drie kamers waren en dat elke gezin in een aparte kamer sliep (CGVS 28/02, p.9). U verklaart uitdrukkelijk dat uw oom in een andere kamer sliep (CGVS 28/02, p.10). U besluit door te stellen dat deze kamerindeling altijd dezelfde is geweest in de periode waarin u daar woonde (CGVS 28/02, p.10). Uw oom daarentegen verklaart dat de mannen samen sliepen en de vrouwen samen sliepen (CGVS 28/02, (...), p.6). Hij verklaart ook dat hij bij u op de kamer sliep (CGVS 28/02, (...), p.6). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid uw bewering dat jullie na een dreigtelefontje dienden onder te duiken in Jalalabad.

Ook over de rol van uw neven legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u alleen nog buiten kwam om uw vader naar de dokter te brengen (CGVS 06/01, p.15). Voor andere zaken zouden uw neven, de zonen van M. Sa., u geholpen hebben (CGVS 06/01, p.15). Wanneer u in uw laatste gehoor echter gevraagd wordt of uw neven in deze periode ooit iets voor u deden, zegt u dat u zich dit niet kan herinneren (CGVS 28/02, p.7). Ook na aandringen, kan u zich niets herinneren (CGVS 28/02, p.7). Dit is opmerkelijk. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw antwoord uit het vorige gehoor verklaart u dat uw neven niet persoonlijk voor u naar buiten gingen, maar wel voor uw gezin (CGVS 28/02, p.7). Wanneer u echter vervolgens naar een voorbeeldsituatie wordt gevraagd, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 28/02, p.8). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

Ook de verklaringen die uw oom aflegt over het bezoek van zijn zieke schoonmoeder zijn vaag en ongeloofwaardig. Zo verklaart hij dat ze helemaal naar Jalalabad kwam om jullie te waarschuwen dat jullie leven in gevaar is (CGVS 02/01, p.14). Zij werd gebracht door haar kleinzoon (CGVS 02/01, p.16). Hoe uw schoonfamilie uit Kunar aan jullie onderduikadres is geraakt, weet uw oom echter niet te zeggen. Hij houdt het op: "Mijn vrouw had een telefoon, dus ze kunnen gebeld hebben" (CGVS 02/01, p.16), waarmee hij aangeeft dat hij niet weet hoe de schoonmoeder en haar kleinzoon aan jullie adresgegevens in Jalalabad kwam en heden ook niet op de hoogte is van hoe zij hieraan gekomen zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat de zieke schoonmoeder helemaal naar Jalalabad komt terwijl ze deze boodschap ook telefonisch had kunnen overmaken. Wanneer uw oom hiermee geconfronteerd wordt, kan hij hiervoor geen verklaring bieden (CGVS 02/01, p.16). Verder is het in dit verband opmerkelijk dat uw oom enerzijds verklaart dat de schoonmoeder niet met haar familieleden kan spreken over het feit dat zij jullie willen vermoorden, uit vrees voor haar eigen leven (CGVS 02/01, p.18). Het is dan ook opmerkelijk dat zij anderzijds wel het risico durft te nemen om met haar kleinzoon naar Jalalabad te rijden om jullie te vertellen dat jullie het land moet verlaten. Aangezien uw oom verder verklaart dat zijn vrouw een telefoontoestel heeft en telefonisch contact heeft met zijn schoonmoeder, tast dit de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie relaas verder aan.

Uw oom stelt dat ondertussen heel de familie verhuisde naar zijn broer in Jalalabad teneinde zich in veiligheid te brengen (CGVS 02/01, p.14). Wanneer uw oom wordt gevraagd naar de veiligheidssituatie van hen, antwoordt hij: "Wanneer ik daar was, was mijn familie in gevaar omwille van mij" en "Er is geen probleem voor hen" (CGVS 02/01, p.17). Een neef zou momenteel de winkel open houden om de familie te voorzien van een inkomen (CGVS 02/01, p.17). Uzelf verklaart verder nog dat uw familieleden in Afghanistan geen voorzorgen hebben genomen wat veiligheid betreft (CGVS 02/01, p.14). Het is ongeloofwaardig dat uw hele familie enerzijds naar Jalalabad vlucht, maar dat zij, zelfs na de moord op de broer van uw oom, geen extra maatregelen inzake veiligheid neemt. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het van belang om te benadrukken dat u naast de door u aangehaalde feiten geen concrete daden van vervolging aanhaalt die werden gesteld tegen u of één van uw familieleden. U verklaart hierover: "Het enige probleem dat we reeds langer hadden, was het gedrag van andere dorpelingen naar ons" (CGVS 06/01, p. 11). U haalt hierover volgend voorbeeld aan: "Als ik iemand begroette, antwoorde hij niet" (CGVS 06/01, p. 12). U verklaart uitdrukkelijk dat er nooit iemand enige specifieke bedreiging heeft geuit (CGVS 06/01, p. 12), voordat de problemen begonnen waarop uw vlucht gebaseerd is. Ook

uw oom verklaart dat de eerste bedreiging slechts plaats vond in juli 2015 (CGVS 06/01, (...), p.11). Uw oom baatte na het beëindigen van zijn werk als tolk een winkel uit in het centrum van Jalalabad, van november 2013 tot juli 2015 (CGVS 06/01, (...), p. 15). Hij haalt geen problemen aan die hij in deze periode, waarin hij deelnam aan het publieke leven, als gevolg van zijn vroegere werk gekend zou hebben. Uw moeder stopte met haar werk in april 2015 (CGVS 06/01, p.11), drie maanden voordat de eerste bedreiging zou hebben plaatsgevonden. Een vrees voor vervolging omwille van de vroegere werkzaamheden van uw familieleden maakt u dan ook niet aannemelijk.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw taskara, uw rijbewijs, de documenten betreffende uw opleiding en de identiteitsdocumenten van uw moeder en vader bevestigen slechts uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten in verband met de werkzaamheden van uw moeder en oom, zouden slechts hun werkzaamheden kunnen aanduiden. De brieven die uw problemen beschrijven, kunnen uw relaas slechts bevestigen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk

nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U geeft aan zowel Pashtou, Dari als Engels te spreken. U heeft ook hogere studies aangevat in de stad Jalalabad. Ook uw middelbare opleiding genoot u in Jalalabad. Daarnaast geeft u ook aan over een netwerk te beschikken in Jalalabad waarop u kan terugvallen. Zo wonen de gezinnen van uw beide ooms in Jalalabad en geeft u tijdens het gehoor aan dat u met hen een goede band heeft. Ook geeft u aan meer gericht te zijn op de stad Jalalabad dan op het district center Sultanpur in Surkh Rod. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te vestigen stelde u dat dit onmogelijk was door uw problemen met de taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker licht toe als volgt:

"4.1 Verzoek om bescherming

4.1.1 Beweerd gebrek aan kennis van de vermoorde Talibanleider

Verzoeker vermeldde naar waarheid, blijkbaar bevestigd door het relaas van zijn oom, dat de Talibanleider die vermoord werd, leider was in het dorp Pashad. De oom zou verklaard hebben dat deze leider, ook de leider was van de provincie Kunar en nog van andere provincies.

Volgens de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dit een wezenlijk verschil.

Het enige verschil is dat de oom stelt dat de Talibanleider over meer dan enkel het dorp "leider" was. Wat verzoeker verklaarde, strookt dus met wat zijn oom zou hebben verklaard, maar minder uitgebreid.

Nu is dit geen "wezenlijk" verschil. Het is mogelijk dat de Talibanleider over meer dan alleen het dorp, een leider was en als de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit had gevraagd, had verzoeker dit bevestigd, maar een tegenspraak of een doorslaand argument om het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te betitelen is dit argument absoluut niet.

Het bevestigt eerder de armoede aan tegenstrijdigheden en het gebrek aan werkelijke motivatie, nodig om aan verzoeker de status van asielzoeker toe te kennen.

4.1.2 De oom van verzoeker zou vagen verklaringen hebben gegeven

Verzoeker stelt dan vast dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker verwijt dat zijn oom vage verklaringen zou hebben afgelegd.

Verzoeker kan dit niet logenstraffen of bevestigen; hij was niet aanwezig bij het verhoor en het is toch absoluut vreemd dat verzoeker wordt verweten dat zijn oom vage verklaringen af zou leggen.

Het is verzoekers relaas dat op zijn waarheidsgehalte moet worden getoetst; verzoeker verzocht om asiel en hij dient dan ook persoonlijk te worden beoordeeld en niet afgerekend op beweerde vage verklaringen van zijn oom. Het is voor de asielaanvraag van verzoeker absoluut niet relevant of zijn oom al dan niet vage verklaringen aflegde; anders is als er ernstige tegenstrijdigheden zouden zijn in beider verhalen.

Die zijn er echter niet en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen valt terug op zijn motivatie om de aanvraag van de oom af te wijzen, om ook verzoekers aanvraag af te wijzen. Dit is een brug te ver. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet het relaas van verzoeker op waarachtigheid controleren en niet het beweerd manke verhoor van zijn oom erbij sleuren om verzoekers aanvraag onderuit te halen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen motiveert dan ook niet, alleszins onvoldoende, waarom verzoeker geen bescherming zou kunnen vragen onder de vluchtelingenconventie.

4.1.3 tegenstrijdigheden wat betreft de dreigtelefoons

Vervolgens stelt de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er ruis zit op de verklaringen van verzoeker zowel als zijn oom wat betreft de dreigtelefoons.

Het relaas dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ophangt over de beweerde tegenstrijdigheden, tonen aan dat hij dan wel op zoek moet naar tegenstrijdigheden, dan wel dat de gemachtigde het relaas onvoldoende begreep.

Het eerste telefoontjes was van de broers van de dode Talebanleider, het tweede door onbekenden. Dit is een perfect logische verklaring voor de beweerde tegenstrijdigheid, die de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf had kunnen ontdekken, als hij de juiste vragen had gesteld.

Ook de inhoud van het telefoongesprek is absoluut niet tegenstrijdig; anders geformuleerd dat wel, maar niet tegenstrijdig.

Bovendien is het ook niet echt duidelijk wat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bedoelt :

De zin van het interview van verzoeker die volgens hem niet strookt met de verklaring van zijn oom wordt als volgt neergeschreven :

“... Hij zei ook dat hij normaal niet sprak, maar dat er één jongere niet zou overleven. De hele familie.”

Wat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nu juist wenst aan te tonen is niet echt te begrijpen, zeker niet in de context van het argument. Dit argument, zoals verzoeker het begrijpt, is immers dat de oom stelt dat de familie (hijzelf en zijn zus, moeder van verzoeker) met de dood bedreigd werden en verzoeker zou enkel hebben gesproken over “één jongere”. Wat de zinsnede “De hele familie”. dan er tussen komt gefietst, is niet duidelijk, alleszins verwarrend en exemplarisch voor de onnauwkeurigheid van de beslissing.

4.1.4 slaappleats van de gezinnen

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat er een tegenstrijdigheid is tussen de versie van verzoeker en de versie van zijn oom wat betreft de vertrekken waar de gezinnen slapen op hun vlucht.

Dit is geen tegenstrijdigheid; Verzoeker sliep met zijn gezin, zijn oom met de mannen.

4.1.5 hulp van de neven

De neven van verzoeker hielpen het gezin van verzoeker. Wanneer de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht wat zijn neven voor “hem” deden, dacht verzoeker dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen peilde naar een specifieke hulp die ze hem zouden hebben geboden.

Daar hij zich niet meteen iets voor de geest kon halen, bleef hij het antwoord schuldig. Dit betekent niet dat de neven niets deden voor het gezin, zoals hen onderdak en een schuilplaats bieden, alsook voedsel.

Er is dus geen tegenstrijdigheid met een eerder interview van verzoeker, louter een ander begrip van de vraag. Dit is geen ernstig argument.

4.1.6 verklaringen oom

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarschijnlijk bij gebrek aan gedegen argumenten om een afwijzing te staven, wijdt dan een aantal paragrafen uit over de reden waarom de oom van verzoeker vage verklaringen aflegde. Dit kan aan verzoeker toch niet worden aangerekend; de oom heeft zijn relaas en verzoeker het eigen relaas en de asielaanvraag van verzoeker moet niet afgetoetst worden aan de asielaanvraag van zijn oom.

Het is niet omdat deze andere verklaringen zou hebben afgelegd dat de verklaring van verzoeker ipso facto moet worden afgeschoten. Enkel als er tegenstrijdigheden zouden zijn, en die zijn er niet, kan het relaas van verzoeker in twijfel worden getrokken.

4.2 Subsidiaire bescherming

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt niet te twijfelen aan de identiteit van verzoeker en evenmin wordt getwijfeld aan de verblijfplaats(en) van verzoeker in Afghanistan : enerzijds Watapoor – provincie Nangarhar en anderzijds Jalalabad

4.2.1 rapporten waarnaar verwezen wordt

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst voor de evaluatie van de veiligheidssituatie naar het “UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan” van 16 april 2016.

Het is vreemd dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert op dit rapport, daar waar het European asylum support office, (kortweg EASO rapport) met expliciete medewerking van het Belgische Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in december 2017 een rapport uitgeeft van meer dan 350 bladzijden, over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Waarom de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dus geen beroep doet op het eigen recentere rapport, is vreemd, tenzij in ogenschouw wordt genomen dat dit rapport weldegelijk uitgebreid de ernstige veiligheidsrisico's in beide regio's bespreekt.

Alleszins kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verweten worden zich niet te baseren op de meest recente rapporten; dit is van uiterste belang, daar, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers zelf stelt in de beslissing, de veiligheidssituatie snel kan keren.

Verzoeker voegt de link bij naar het 356 tellend rapport en citeert er de meest relevante passages uit : https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/EASO_Afghanistan_security_situation_2017.pdf

4.2.2 veiligheidssituatie Jalalabad – provincie Nangarhar

In Jalalabad wordt alleszins uitbreiding van Isis, of ISKP genoemd in het rapport, in de buitenwijken van Jalalabad (p38 EASO rapport).

De algemene criminaliteit stijgt schrikbarend (p48 EASO rapport). De lokale politie wordt ineffectief genoemd bij het bestrijden van criminaliteit, zowel in een rapport van het Amerikaans ministerie van buitenlandse zaken, als van het UNHCR rapport.

87% van de mensen in Jalalabad vrezen voor hun veiligheid en de stad wordt "gevaarlijk" genoemd (p59 EASO rapport).

In tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is de snelweg tussen Kabul en Jalalabad niet enkel onveilig door het verkeer. Het EASO rapport stelt dat er gedurende 2016 (dit is een periode die door het rapport waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert, niet wordt besproken, daar het rapport zelf dateert van april 2016) was de weg zelfs afgesloten omwille van gevechten tussen milities en aanvallen op legerconvoien... (p.155 EASO rapport) Dit is werkelijk iets anders dan de claim van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er zijn sporadische aanvallen in Jalalabad van de Taleban en er staan verschillende districten onder controle van de Taleban (p198 EASO rapport).

Nangarhar provincie, waarin Jalalabad ligt, had 2.393 veiligheidsincidenten tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017, waarvan 135 in Jalalabad zelf. Van deze 2393 veiligheidsincidenten waren er 1397 gewapende conflicten en luchtaanvallen, 198 ontploffingen en 143 aanvallen tegen individuen. (P198-199 EASO rapport). Dit betreft dan nog enkel de gerapporteerde geweldsincidenten.

De opsomming die het rapport geeft van de aard van de geweldsincidenten, leest als een horrorverhaal. (p 200 EASO rapport). In mei 2017 viel Isis (of ISKP) de radio en televisiestudio aan in Jalalabad. Reslutaat : 5 gedode burgers en 14 gewond. (p200 Easorapport).

En de situatie lijkt niet te beteren. Zo beschrijft het rapport dat tussen 1 januari 2017 en 31 augustus 2017, Nangarhar provincie het meest ontheemde en op de vlucht zijnde Afghanen telt en Jalalabad in het bijzonder het gebied is met de hoogste gecumuleerde dichtheid van nieuwe langdurige vluchtelingen; bij duizenden zijn ze gearriveerd. (p201 EASO rapport).

Samengevat kan worden gesteld dat er weldegelijk een zeer ernstige onveiligheidssituatie is ontstaan in Jalalabad – Nangarhar en dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook volstrekt onterecht geen subsidiaire bescherming gunt aan verzoeker; alleszins baseert de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich op verouderde rapporten en negeert hij straal, veel recentere en up to date rapporten.

Minstens dient het dossier dan ook terug te worden gezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een grondig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de streek waarvan verzoeker afkomstig is, minstens te verwijzen en zich te baseren op de meest recente rapporten."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker EASO-rapport "*Afghansitan Security Situation*" van december 2017.

2.1.3. In een aanvullende nota van 24 april 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van december 2017;
- de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van Cedoca van 25 februari 2019;
- het EASO-rapport "*Afghanistan security situation*" van mei 2018;
- het EASO-rapport "*Country guidance: Afghanistan*" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van het dorp Watapoor, in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Uit het dossier kan geen informatie worden gehaald waarop de bestreden beslissing zich kan steunen om met zekerheid te bepalen waar in het district Surkhrod verzoekers dorp precies is gelegen. De Raad kan niet vaststellen of verzoeker zijn dorp al dan niet is gelegen in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Volgens de bestreden beslissing is dit van wezenlijk belang omdat het grootstedelijk gebied Jalalabad zich uitstrekt in het district Surkhrod.

Op basis van de neergelegde landeninformatie verschilt de (veiligheids-)situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad weldegelijk wezenlijk van de (veiligheids-)situatie in de overige, op het platteland gelegen delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar, waaronder Surkhrod.

Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 januari 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP